

V PŘÍRODĚ JSEM ZAŽIL

POCIT NĚČEHO, CO MĚ PŘESAHUJE

ODJÍŽDĚL JSEM SE TOULAT PO HORÁCH

Výsostný pocit něčeho, co mě přesahuje, jsem poprvé zažil v létě roku 1955. Tehdy mně, dosud nepokřtěnému klukovi z ateistické rodiny, dal někdo na papíře ručně opsanou Sluneční píseň svatého Františka z Assisi. Odjížděl jsem akorát na toulání po slovenských horách a papír jsem si strčil do ruksaku. Nevím, co mě přivedlo k tomu, vzít si těch necelých čtyřicet řádek s sebou, míval jsem tehdy v hlavě úplně jiné, divočejší myšlenky.

ZA JEDNÉ HORKÉ HVĚZDNÉ NOCI

Poprvé jsem si Františkova slova přečetl za horké hvězdné noci na Plešivecké planině. Na oheň jsem přiložil poslední dřevo a plameny začaly vonět něžnou vůní dřínu. Pod hlavu jsem si dal ruksak a pomalu usínal. Pak jsem si ale vzpomněl na darovaný papír se Sluneční písní. Z obavy, abych jej moc nepomačkal, jsem jej vytáhl z ruksaku a mimovolně začal číst. Slova stará tři čtvrtiny tisíciletí mě začala pohlcovat.

ZDÁLO SE MI, ŽE SVĚT SE NÁHLE ZMĚNIL

Dřevo dohořívalo, oheň ztrácel svůj jas a písmena Františkovy písně pomalu tmavla. Zbývalo několik posledních veršů. Vedle spacího pytle ležela zapomenutá jalovcová větev. Položil jsem ji na skomírající oheň a suché jehličí prudce vzplanulo. A v jeho jasu a vyletujících jiskrách jsem ta nádherná slova dočetl.

Zdálo se mi, že svět se náhle změnil. Od východu stoupal na nočním nebi k zenitu úplněk, nedaleko se ozývaly noční hlasy neznámých zvířat, velkých i těch úplně nepatrných. Ležel jsem na dně vesmírného oceánu, v nedohledných černých výšinách nade mnou nesmírně pomalu, ale nezadržitelně kroužila daleká hvězdná slunce, zdánlivě malá, ve skutečnosti obrovská a rozumem nepochopitelná.

VANULA NA MĚ JISTOTA

Přestože jsem se na rozlehlé krasové planině, kde na míle daleko nežili lidé, mohl cítit osamělý, a dokonce se bát o život, tonul jsem po přečtení Sluneční písně v blaženém bezpečí.

Ze slov Františka z Assisi, nejchudšího z chudých, vanula jistota, že se mně nemůže nic zlého přihodit, nic, co by nebylo v řádu věcí. Nedokážu samozřejmě vysvětlit, proč tomu tak bylo.

Je téměř jisté, že kdybych byl té noci obklopen lidmi, nic podobného bych nezažil. Možná proto trávil František mnohé noci o samotě.

Se svolením zpracováno podle knihy NÁČELNÍK, Rozhovor Aleše Palána s Miloslavem Nevrlým, kterou vydalo nakladatelství Kazda. Redakčně upraveno.